

SEVERNA ITALIJA - APRIL 2023

1. DAN – OD DOMA DO JEZERA ISEO

Pričela se je sezona potovanja z AD. Okoli 8.45 ure sva krenila od doma proti letošnji destinaciji - Severna Italija. Odločila sva se, da greva po Vipavski dolini do Nove Gorice in nato v Italijo. Seveda sva v Ajdovščini zapustila avtocesto, dotočila gorivo, ker je v Sloveniji diesel 1,44 evra v Italiji pa veliko dražji. Kupila sva še manjkajoče stvari in nadaljevala po italijanski avtocesti proti Milanu. Promet je potekal tekoče in brez problemov. Načrtovala sva, da bova skočila direktno do Lago Maggiore, točneje v kraj Bavena. Po poti sva poklicala v izbrani kamp, kjer so naju razveseli z izjavo, »smo popolnoma zasedeni«. Še med vožnjo sva iskala novo možnost izbranega kampa v kraju Iseo, tokrat sva imela srečo. V kampu je še bil prostor in sva se odločila, da se bova ustavila v kampu Camping Del Sole (N:45°39'28.3"; E:10°02'21.5", oziroma 45.657848, 10.039291). Kamp ima ACSI in je cena v tem obdobju 23,00 evrov na noč plus taksa. Za nečlane ACSI pa je cena kar 38 evrov. Za avtocesto sva plačala skupno 24,60 evra.

Še nekaj podrobnosti. V Benetkah sva zgrešila avtocestni izhod in zapeljala po stari obvoznici in ne po novi, kar naju je stalo kakšen evro ali dva več, kot bi naju stala direktna vožnja po avtocesti v smeri Milana. Sicer pa sva opazovala tudi rastlinje, zlasti vinsko trto, ki sedaj v Sloveniji nekoliko zamuja z rastjo. Tukaj pa je stvar kot kaže odvisna od sorte vinske trte, opazila sva več deset centimetrov dolge poganjke, na drugih nasadih pa pogankov sploh še ni bilo videti. Splošno pa je tu rastlinje v smislu rasti nekoliko pred stanjem v Sloveniji.

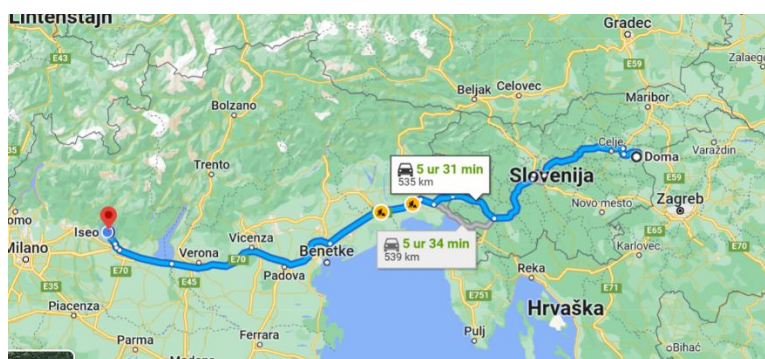
Italijani sicer v predelu Verone in Breschie očitno močno širijo avtocesto, zato je tam eno samo gradbišče, a v najini smeri vožnje ni bilo zastojev, v nasprotni smeri pa dolgi zastoji. Še nekaj slik.



Po nekaj letih se je žena odločila, da vzame stvar v svoje roke, na Lopati pri Celju je sedla za volan in dejala, da bomo prej na cilju.



Tole je jezero Iseo, jutri se odločiva kako in kaj naprej.



Danes sva prevozila 535 km, povprečna poraba goriva je bila 8,9 litra diesla na sto kilometrov.

2. DAN - OD JEZERA ISEO DO JEZERA MAGGIORE

Resnici na ljubo sva v kampu Camping Del Sole nameravala ostati dva dni. Toda vremenske okoliščine za nekaj naslednjih dni so bile tiste zaradi katerih sva načrt potovanja nekoliko spremenila. Kamp sva zapustila ob 09.20 uri, računajoč tudi to, da bova imela nekaj težav, kako po ozkih cestah kampa priti do recepcije, a se je dobro izšlo. Garmin je bil tisti, ki je določal pot.

Najina nova nastavitev Garmina, ki upošteva dejansko višino, širino in dolžino vozila, nama omogoča precej bolj varno potovanje in Garmin se izogiba ozkih ulic, prenizkih podvozov in še česa. Po naju je vodila nazaj na avtocesto Benetke Milano, po kateri sva vozila do izvoza Milano vzhod, nato pa po obvozni avtocesti severno od Milana, do znamenitega kipa Karla Boromejskega v kraju Arona (N:45°46'07"; E:08°32'41", oziroma 45.768694, 08.544861). Parkirala sva na velikem makadamskem parkirišču, kjer je bilo dovolj prostora, bilo pa je brezplačno.

Nekaj besed o Karlu Boromejskemu, ki jih najdete tudi na Wikipediji. Bil je italijanski rimskokatoliški nadškof in kardinal, razglašen pa je bil tudi za svetnika. Rodil se je leta 1538 v Aroni, umrl pa je 1584 v Milanu, star je bil le 46 let. Izhajal je iz ene najuglednejših rodbin v milanski kneževini, ki je bila v sorodu z več vladarji. Sveti Karl Boromejski je tudi sozaveznik bogoslovnega semenišča v Ljubljani. Različni viri povedo, da je kip visok 37 metrov, domačini povedo tudi to, da je drugi najvišji kup na svetu, takoj za ameriškim kipom svobode. Je to res ali ne nisva preverjala. Za vstop do vznožja kipa je vstopnina 5 evrov. Najprej se povzpnete po ozkih vijugastih stopnicah v višino stopal kipa. Že od tam je veličasten pogled na okolico. Kip seveda ni klasičen kip kot drugi ampak gre za obod človeškega telesa znotraj katerega se lahko po stopnicah povzpnete vse do glave kipa in si okolico ogledate skozi oči kipa. Res vredno ogleda.

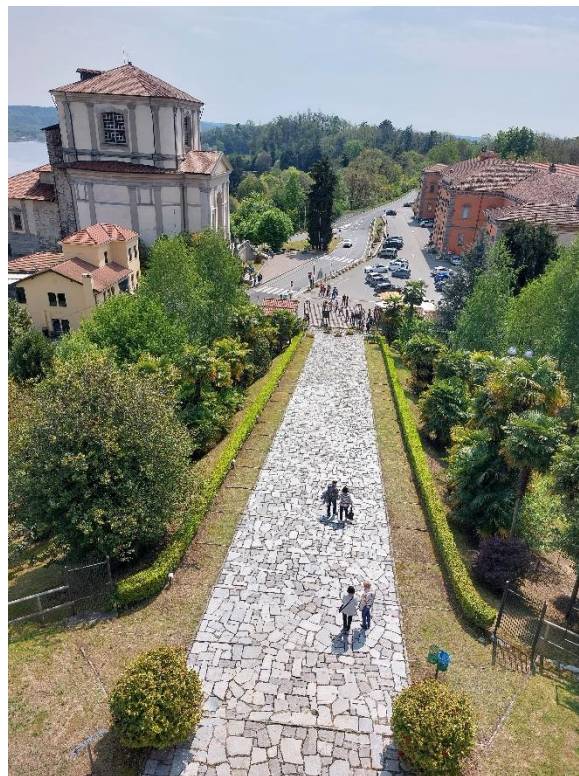
Pot sva nadaljevala do kraja Bavena, kjer sva rezervirala bivanje z avtodomom v kampu Tranquilla (N:45°54'44"; E:08°29'19", oziroma 45.91235, 08.48863). Pripeljati se do kampa v časih ko ni bilo navigacijskih naprav, bi bila praktično misija nemogoče, a danes je veliko lažje, toda tudi na zadnjih nekaj sto metrih seveda presenečenje, ob cesti tovorni motorni tricikel z nekim materialom. Brez pomoči in usmerjanja od zunaj ne bi šlo, tako pa sva zvozila za centimeter ali dva na vsaki strani. Tudi vhod v kamp je mali projekt, ko sva zagledala vhod, bi bilo treba zaviti levo, a je bila to že na prvi pogled misija nemogoče, zato sva pot nadaljevala za kakšnih sto metrov, kjer sva vzvratno obrnila avtodom. No tukaj so naju rešili senzorji na zadnjem delu avtodoma, sicer bi naredila kar nekaj škode na avtodomu in na zgradbi. V kampu pa novo presenečenje. Za vaju imamo rezervacijo v sosednjem kampu oziroma na drugi lokaciji. Spet sva obračala avtodom in po sto metrih pristala na dokaj spodobnem prostoru za avtodom. Cena kampa za dve osebi in avtodom je 22 evrov, solidno nizka cena za razmere.

Čaka naju precej dežja pozno popoldan in celo noč. Jutri pa na ogled treh Boromejskih otokov, menda po lepem in sončnem vremenu.

Še nekaj slik.



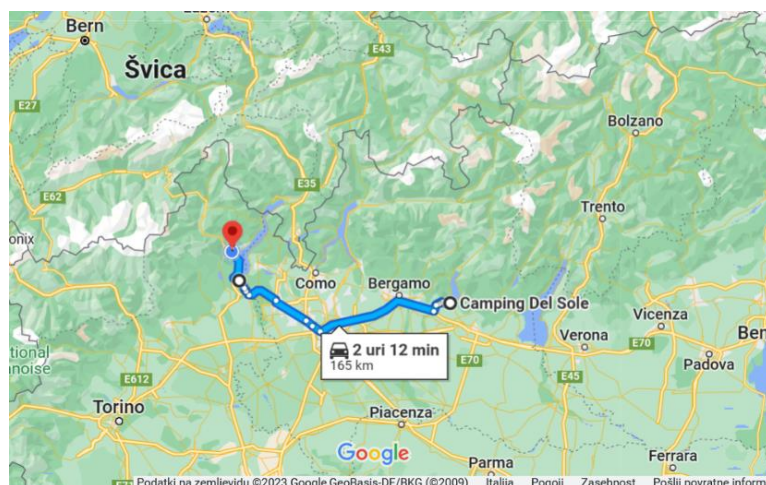
Velikanski kip Karla Boromejskega.



Pogled z vznožja kipa.



V sosednji cerkvi sva našla srednjeveško nosilnico, menda so z njo prenašali pomembneže, kot so škofi ali vladarji.



Danes sva prevozila 165 km, povprečna skupna poraba goriva je bila 9 litrov diesla na sto kilometrov.

3. DAN – POTEPANJE PO BOROMEJSKIH OTOKIH

Noč je bila deževna, v avtodomu je to posebno doživetje, če le ne dežuje preveč, potem te rahel dež uspava. Iz kampa Tranquilla nad pristaniškim mestom Baveno ob Lago Maggiore, severozahodno od Milana, naju je zjutraj ob 10.15 turistični vlak odpeljal v pristanišče mesta. Cena spodobna 6 evrov po osebi stane povratna karta.

V mestu pa se je treba znajti, veliko prevoznikov s turističnimi ladjicami je do Boromejskih otokov (Madre, Bella, Pescatori). Večina privatnih, vsi te nagovarjajo za praktično isto ceno 15 evrov po osebi v kar je všteto križarjenje s postanki med vsemi tremi otoki in turistična ali pristaniška taksa, ki znaša dodatnih 1,5 evra po osebi.

Naša prva postaja je bil otok Madre, mislim da največji otok, ki pa ni več poseljen. Takoj po izstopu iz ladjice, ki je prevažala 50 potnikov sva naletela na Več kot 20 metrov dolgo kolono za nakup vstopnice za ogled palače na otoku. Tu vlada prava zmeda, saj imajo tisti ki so si karto kupili preko spleta prednost in to dolgo kolono lahko prehitijo. Nama se je zdelo ugodneje, da greva ob koloni naprej, na koncu pa nama je varnostnik pokazal okence, kjer sva lahko kupila dve karti, vsako po 30 evrov. Karti veljata za ogled dveh palač, prva je na otoku Madre, druga pa na otoku Bella. Otok Madre je dejansko neke vrste botanični vrt z zelo različnimi rastlinami med katerimi se sprehajajo fazani in pavi. Na koncu otoka je velika in razkošna palača ki je menda, tako sva razbrala, pripadala rodbini Boromejskih, ki so tem krajem pred stoletji dali vladarje pa tudi škofe in kardinale (Karla Boromejski, o njem sva pisala včeraj). Precej naju je začudilo spoznanje, da na otoku rešujejo verjetno več sto let stara drevesa, zlasti ob omenjeni palači. Rešujejo jih na način, da jih zavarujejo z desetine metrov dolgimi jeklenicami močno vkopanimi in betoniranimi v zemljo, da se pred vetrovi ne polomijo. Drevesa so res veličastna. Na koncu tega otoka pa le srednje velik bife s strahotno zasoljenimi cenami: rogljiček brez nadeva 5 evrov, kava skoraj 5 evrov, deciliter vina pa 9 evrov. Tako pač je edini bife na otoku so.

Sledil je mali podvig zaradi nepoznavanja okolja in seveda le italijanskih napisov. Pri odhodu na otok Bella sva naletela na skoraj 300 metrov dolgo kolono, v kateri se eni stali, drugi so šli mimo kolone z nekimi listki, tretji pa so šli v nasprotno smer. Kdo bi se znašel. Irena se je, upoštevala je stari hrvaški pregovor »pravi se ludog« (delaj se neumnega) in šla sva mimo kolone. Nihče ni protestiral. Tik pred vstopom na ladjico pa je mornar prav pozival tiste s karticami, ki sva jih midva imela, da gremo na ladjico. No Irena je imela prav. Z ladjico smo se tako napotili na otok Bella. Glede na vso to množico ljudi in glede na to, da je danes aprilski ponedeljek, sva se spraševala ali Italijani sploh še hodijo v službo ali ne.

Otok Bella je po najini oceni manjši kot otok Madre. Tudi ta nima stalnih prebivalcev, vse se namreč vrti okoli neverjetno lepe srednjeveške palače, nisva prepričana ali je bila v lasti rodbine Boromejskih. Skoraj cel otok namreč zaseda omenjena palača, ki je vredna ogleda (vstopnina všteta v tisto, ki sva jo plačala na otoku Madre). Palača sama, njena okolica z vrtovi je seveda več kot vredna ogleda. Težko si je predstavljati v kakšnem razkošju so živeli njeni nekdanji lastniki. Se je pa nama postavljalo vprašanje ali bi danes nekdo lahko živel v taki palači in takem razkošju. Kar enotna sva si bila da ne. Današnji stil življenja ljudi je popolnoma drugačen in popolnoma različen od življenja ljudi takratnega časa. Cene v redkih lokalih na tem otoku so precej zasoljene.

Sledil je prevoz na otok Pescatori. Ta otok je poseljen, čeprav je verjetno najmanjši. Ulice so polne trgovin in lokalov, vendar tako ozke, da bi se dve malo obilnejši osebi težko srečali. Lakota je naredila svoje in tudi konkurenca je očitno naredila svoje. Cene v lokalih so bile prav podobne našim v Sloveniji. Zavila sva v eno od restavracij, naročila dve pici in četrt litra vina z vodo. Ne boste verjeli 27 evrov. V nadaljevanju nisva imela nobenih težav z orientacijo. Ugotovila sva namreč le to, da morava pogledati kaj piše na najini karti in kaj piše na pomolu, kjer najine ladjice pristajajo. Vse je bilo jasno, čez dobrih 10 minut sva bila v pristanišču Baveno. Turistični vlakec je menda kako minuto počakal in ujela sva ga. Čez dobrih dvajset minut sva bila v najinem kampu. Precej izmučena zaradi hoje. Jutri pa v milijonski Milano, upava, da se bova znašla.

Še nekaj slik.



Turistični vlak je naju popeljal v pristanišče Baveno in nazaj do kampa.



Prva palača na otoku Madre z neverjetnimi vrtovi in cvetjem.



Na otoku Madre in Bella kraljujejo fazani in pavi.



Soba z zibelko v palači na otoku Madre.



Takole so se nekoč dali postreči.



Velika dvorana v palači na otoku Bella.



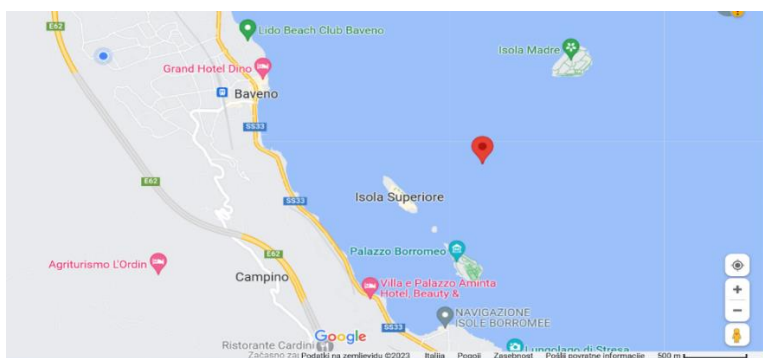
Maketa palače na otoku Bella.



Dvorana tapiserij v palači na otoku Bella.



Pogled na vrt iz palače na otoku Bella.



Boromejski otoki ob jezeru Maggiore v Italiji, jezero sega tudi na območje Švice.

4. DAN – MILANO

Milano je drugo največje mesto v Italiji. Ožji del mesta šteje 1,3 milijona prebivalcev, skupaj z okolico pa 3,2 milijona prebivalcev. Milano ni bil v najinem prvotnem načrtu, da bi ga sploh obiskala. Tisti, ki so ga že obiskali, so vedno povedali, da gre za veliko mesto, ki pa razen katedrale in opere nima večjih turističnih zanimivosti. Morda sva se tudi zato odločila, da mu nameniva le en dan.

Kamp Tranquilla (N:45°54'44"; E:08°29'19", oziroma 45.91235, 08.48863) v kraju Bavena sva zapustila okoli 09.00 ure, za dva dni sva plačala 38 evrov, kar ni veliko. Pot naju je vodila po avtocesti proti vozlišču Milano vzhod, kjer sva pred dvema dnevoma zavila proti severu. Pot je bila relativno kratka, le 88 km sva prevozila do najinega kampa »Camping Milano Village« (N:45°28'25"; E:09°04'59", oziroma 45.4742855, 09.082135). Če sva prav ugotovila je to edini avtokamp v Milanu, če odštejemo dva PZA. Kjer ni konkurence so cene seveda visoke, tako je tudi tukaj, za eno noč bova odštela 44 evrov. Kamp ima vse kar avtodomar pričakuje, tudi mini market. Toda presenečenje v mini marketu imajo le vodo in čips. Kamp ne zahteva

bivanja na točno določeni parceli, ampak si parcelo zbereš sam brez da bi o tem obveščal recepcijo. Precej dobro so organizirani tudi glede informacij za turiste. Na listu papirja v angleščini sva dobila vse odgovore, ki sva jih potrebovala od načrta kampa, do podatkov o internetni povezavi sploh koristni pa so bili podatki o tem kako se pride v mesto, kamor sva tudi šla. Najprej 12 avtobusnih postaj do prve postaje podzemne železnice, nato pa še 12 postaj podzemne železnice, za vsega 4 evre po osebi v obe smeri in ob izhodu iz podzemne železnice se je pred nama v vsem svojem siju pojavila znamenita katedrala v Milanu.

Posvečena je Mariji Kristusovega rojstva, v njej je sedež milanskega škofa. Za dokončanje stolnice so potrebovali 600 let in velja za peto največjo cerkev na svetu in drugo največjo v Italiji. Zaradi svoje lokacije in priljubljenosti je ta gotška lepota nekakšno srce Milana. V enem od obokov na stropu za oltarjem hranijo žebelj Kristusovega križanja. Voden ogled katedrale vas stane 33 evrov in ga izvajajo v štirih jezikih, cena vstopnice brez vodenega ogleda je sicer 15 evrov, če pa se želite povzpeti z dvigalom pa 20 evrov. Nič od tega za naju ni prišlo v poštev zaradi omejenega časa ogleda centra Milana, sicer pa vedite, pred okencem za prodajo vstopnic je bila kakšnih 200 metrov dolga kolona.

Poleg omenjene katedrale je za njo tudi znamenita milanska opera Scala. Zgradba je sicer lepa a nič posebnega bi rekli, pomembnejši je operni ansambel in seveda izvedba različnih oper.

Splošno gledano, pa po nekaj urnem obisku centra Milana lahko zapiševa še nekaj stvari. V Milanu sva bila na dan njihovega državnega praznika. Mesto je izjemno čisto, težko kje najdeš smeti po ulicah. Prav tako nisva opazila berače, je pa mesto polno ljudi, ki so večinoma mlajši.

Pred nama je noč v kampu, jutri pa naprej proti Veroni, kje bova prenočila še ni jasno, bova pa to planirala seveda še nocoj. Za kamp sva odštela 44,50 evrov, kar je največ do sedaj, pa tega denarja ni vreden.

Na poti sva najprej sva skušala najti trgovino z živili a sta dva taka poskusa propadla zaradi premajhnega parkirišča za najin avtodom. Zato sva Garminu naročila, da naj naju popelje kar v najnovejšo pridobitev v Veroni, to je Kamping Village, ki je bil odprt leta 2019

Še nekaj slik.



Katedrala v Milanu, je neverjetno lepa in je peta največja cerkev na svetu.



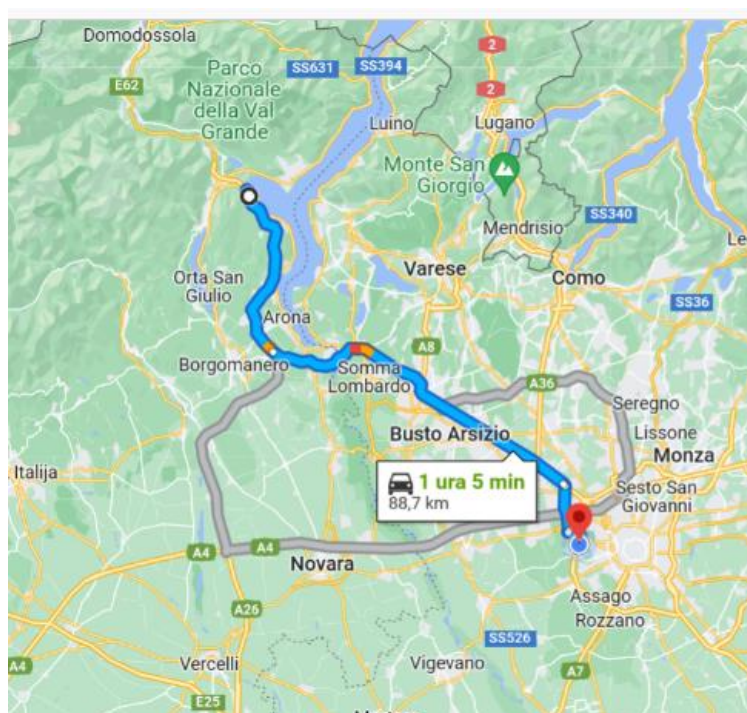
Pokrita ulica v Milanu.



Kip Leonarda na trgu pred milansko Scalo.



Opera Scala v Milanu.



Danes sva prevozila 88 km, povprečna **skupna** poraba goriva je bila 9 litrov diesla na sto kilometrov.

5. DAN – VERONA

Zjutraj se nama ni mudilo nikamor, zato sva poležavala do onemoglosti in še malo čez, kolikor se pač za ljudi najinih let sploh da. Po zajtrku sva počasi pospravila avtodom in se odpravila k sanitarnemu vozlišču, kjer sva prvič natočila čisto pitno vodo in izpraznila rabljeno vodo in WC kaseto. Za kamp sva plačala 44,50 evrov, kar je največ na tem potovanju in pretirano glede na to kaj nudijo, a so edini v Milanu in si to ceno lahko privoščijo.

Garminu sva naročila, da naju pelje v Verono v Camping Verona Village. Najprej sva skušala najti bencinsko črpalko, do sedaj sva se namreč vozila s slovenskim gorivom, našla sva jo in dotočila 25 litrov diesla po ceni 1,72 evra za liter, kar bo zadoščalo do slovenske meje. Nato sva prvič obiskala trgovino z živili, kjer sva dopolnila najjine zaloge.

Po prihodu v Camping Verona Village (N:45°23'34"; E:10°59'35", oziroma 45.393043, 10.994435). Gre za kamp, ki so ga odprli leta 2019, torej gre za nov kamp. Avtodomarji smo navajeni vsega mogočega. Nujno morava narediti primerjavo. Preteklo leto sva bila v prav tako štiri leta starem kampu v Firencah. Parcela, ki sva jo dobila je bila tako majhna, da sva morala avtodom postaviti iz kota v kot parcele sicer bi bil zadnji del avtodoma na cesti. Plačala sva kar 46 evrov za avtodom in dve osebi seveda za en dan.

Tukaj v Veroni v že omenjenem kampu pa je vse drugače. Najmodernejši kamp z vsaj desetimi postajališči za prihod in odhod avtodomov, v kampu pa še večje presenečenje. Na poteh med parcelami so tako široko tlakovane poti, da bi se dva avtobusa kadarkoli brez nevarnosti srečala. Na vsaki parceli pa voda in elektrika, zbirate pa lahko med parcelami 6x8 metrov, kar za naju zadostuje, ali veliko večjimi parcelami. V kampu so izjemno dobro urejene sanitarije, sploh pa prostor za servis avtodoma, misliva na svežo in odpadno vodo in izpraznitev WC kaset. Kakorkoli že, če mislite, da so nama plačali za reklamo se motite, toda ob podatku, da bova za dan bivanja tukaj plačala 23 evrov, je vse jasno. Avtodomarja sva 14 let in prepotovala sva večino Evrope, z najetim avtodomom sva prepotovala tudi Avstralijo in mirne duše lahko zapiševa, to je do sedaj za naju daleč najboljši kamp.

Še nekaj slik.



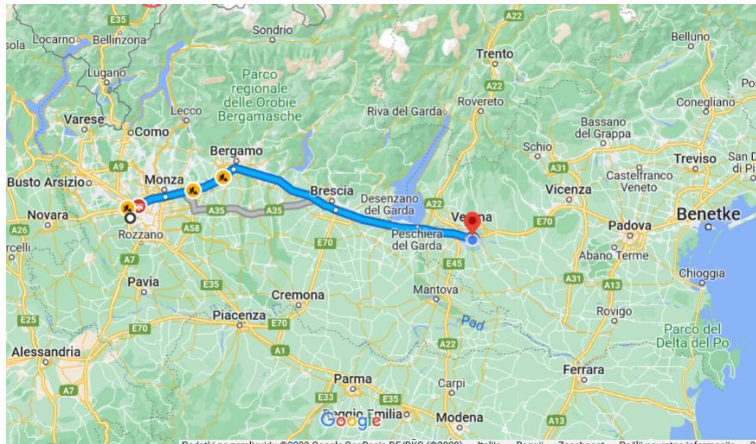
Nalepka na najinem avtodomu označuje države, kjer sva že bila. Pogosto vzbuja zanimanje mimoidočih.



Zelo široke poti v kampu Verona village, kjer bi se z lahkoto srečala dva avtobusa.



Urejene parcele v kampu v Veroni.



Danes sva prevozila 165 km, povprečna **skupna** poraba goriva je padla na 8,6 litrov diesla na sto kilometrov. Razloga sta dva, prvi je ta da se cesta od Milana do Verone večinoma zelo rahlo spušča, drugi pa je ta da sva vozila večinoma okoli 90 kilometrov na uro in med tovornjaki.

6. DAN – VERONA

Zbudila sva se v toplo in sončno jutro. Še dobro, da lahko v avtodomu zagrneva vsa okna in si tako noč nekoliko »podaljšava«. Po obilnem zajtrku s hrenovkami, salamami in kruhom, sokom, ter kavo, sva se počasi odpravila v mesto Verona.

V recepciji kampa sva za 5,40 evra kupila dve povratni karti za avtobus do centra Verone. Avtobusna postaja je takoj za kampom, avtobus številka 41 vozi vsakih 20 minut, tako uradno, a misliva, da pogosteje. Očitno so avtobusi tukaj moderno opremljeni, pa tudi hitri, ali pa so šoferji bolj energični. Vožnja je bila napram ljubljanskim mestnim avtobusom prav »divjaška« s hitrim zaviranjem in izpeljevanjem, kar starejšega potnika, kar malo moti. Sedež dobi tisti, ki prvi pride bi rekli, sedeže zasedejo tudi mladi, da bi kdo vstal in ponudil sedež starejšemu, se tu ne zgodi. Verjetno tudi drugod ne, časi, ko sva bila midva mlada in je bilo povsem normalno, da sedež odstopiš starejšemu, so očitno preteklost.

Izstopila sva v čistem centru mesta. Že v naprej sva si jasno določila, kaj bova v teh nekaj urah sploh pogledala, odločila sva se za areno, balkon Romea in Julije, sramotilni steber, mestno hišo in še dve cerkvi. Vse skupaj je v strogem centru mesta, z lahkoto dosegljivo peš.

Vstopnina v areno znaša 10 evrov po osebi, a za starejše od 60 let znaša 7.5 evra, torej sva plačala 15 evrov. Arena je veliko večja od tiste v Puli, a v nasprotju s puljsko areno, ki ima v podzemlju številne razstavne eksponate, tu v podzemlju arene ni nič, torej vse kar vidite je arena sama. Ta je res veličastna, za obiskovalce je odprte le pol arene, na sredini je velik oder, kjer se odvijajo prireditve. Na hitro sva preštela sedeže in ugotovila, da bi lahko sprejela vsaj 35.000 obiskovalcev, če bi bila polna. Gibanje po stopnicah je kar malo težavno vsaj za starejše ljudi, a midva sva se povzpela na sam vrh do zadnjih

stopnic. Razstavni panoji obiskovalce opozarjajo na večje dogodke zadnjih 40 let v areni, gre zlasti za uprizoritve znamenitih svetovnih oper.

Od tu sva se napotila iskati znameniti balkon na katerem je Julija čakala Romea. Sodeč po zemljevidu, je bila to »mala malica«, a po dveh ali treh zgrešenih poskusih, da znameniti balkon najdeva sva ugotovila, da se vrtiva v krogu a znamenitega balkona ne najdeva. Google zemljevidi je bila rešitev, tako kot za mnoge druge. Kmalu sva se znašla v ozki ulici in vrsto ljudi, ki so čakali za vstop. Ta je do dvorišča na katerem je balkon prost, le čakati je treba kakih 10 minut. Dvorišče je malo, kakih 20 krat 30 metrov, na njem se gnetejo številni obiskovalci in vsi se želijo slikati ob kipu Julije in zlasti mlajši fantje jo želijo prijeti za dojko, kar se na kipu že očitno pozna. No, na to sliko nisva čakala. Iz dvorišča je za 6 evrov po osebi možen vzpon po stopnicah do balkona na katerem naj bi Julija čakala Romea. Nekateri to izkoristijo, velika večina obiskovalcev pa ne. Med njimi sva bila tudi midva.

Vam KFC kaj pomeni? Velika verjetnost je, da ne. Midva sva se z mednarodno verigo KFC, gre za restavracije s cvrtim piščančjim mesom, krompirčkom in še s čem malim, srečala že leta 2000 v Avstraliji, zato sva posebej pozorna, če kako tako restavracijo srečava v Evropi (niso pogoste). V središču Verone sva jo našla. Nekaj težav nama je povzročala avtomatika, ki ji je podrejeno vse. Na vhodu si na avtomatu izbereš, kaj boš jedel, plačaš, dobiš listek, postrežejo pa te v prvem nadstropju. Vse sva nekako obvladala, le da je prišlo do izpada elektrike in sledilo je še nekaj težav, ki pa sva jih obvladala.

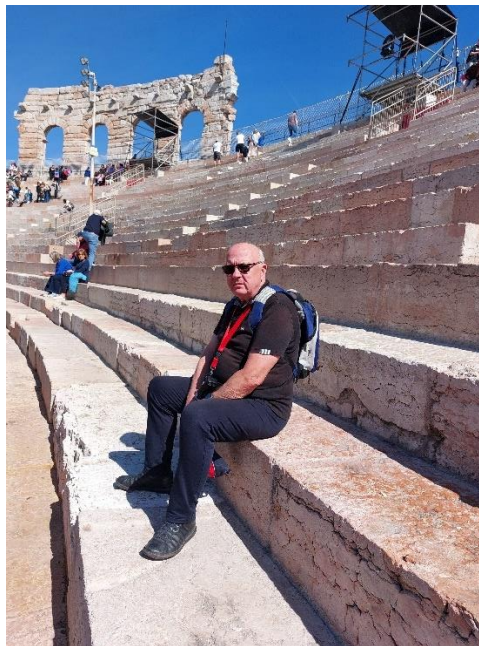
V nadaljevanju pa na kratko. Sramotilni steber in mestna hiša. Oboje sva si ogledala, a nič posebnega. To velja tudi za dve ali tri cerkve in sedež škofije v Veroni. Sledila je pot z avtobusom številka 41 do kampa.

Preden zaključiva, naj poveva, da sva v Veroni že bila z najinim prvim avtodomom leta 2010. Takrat sva bila hudo neizkušena avtodomarja in ustavila sva se nekje v centru mesta na prostoru za avtodome. Le dve ali tri ulice sva obiskala takrat in pot nadaljevala. Jutri pa v Oglej, blizu meje s Slovenijo.

Še nekaj slik.



Ogromna arena v Veroni – na tej sliki je le polovica, na hitro sva izračunala število sedišč in prišla do številke 35.000.



V areni moraš biti kar pazljiv ob teh številnih stopnicah.



Skoraj čisto na vrhu arene.



Trgovina Bata z »bata« ceno, ki se vedno zaključí na xxx,99.



Za dokaz slika cene v izlozbi.



Julije »ni bilo« na balkonu, a toliko ljudi jo je »čakalo«.



Kip Julije, posledice moških rok na njenih dojkah so pa vidne. .



Cerkev sv. Agate v Veroni.



Castelveccchio, gre za muzej, kjer je bila najina avtobusna postaja..

7. DAN – OGLEJ

Jutro v Veroni je bilo malce oblačno. Po opravljenih jutranjih ritualih in zajtrku, sva poskrbela še za avto dom (izpraznila odpadno vodo in WC, ter dotočila svežo vodo). Plačala sva bivanje 46 evrov za dve nočitvi (ACSI cena), k temu je bilo potrebno prišteti še turistično takso (10 evrov), tako, da sva skupno plačala 56 evrov. V garmina sva vstavila koordinate naslednje destinacije in sicer kamp v Ogleju - Camping Aquileia (N:45°46'32"; E:13°22'14", oziroma 45.7758269, 13.3707753). Še preden sva zapustila Verono, sva obiskala še bližnji Evrospin in dopolnila zaloge. Potem pa veselo na avtocesto in proti Ogleju.

Vožnja je minila mirno in pri Palmanovi sva jo zapustila, plačala cestnino 17,10 evra in že sva bila na lepi lokalni cesti. Bil je čas kosila, zato sva se ustavila v restavraciji ob cesti in se okrepčala. Cene niso bile pretirane, hrana pa je bila okusna. Po kosilu sva pot nadaljevala še nekaj kilometrov in že sva prispela v že omenjeni kamp, ki je soliden. Cena z ACSI je 21 evrov na noč (2 osebi, elektrika, avtodom). Ko sva se namestila se je pooblačilo in kazalo je, da bo padlo nekaj dežja, zato sva se odločila, da počakava nekaj časa. In res se je pokazalo sonce, midva pa veselo pot pod noge in raziskovati znamenitosti Ogleja.

Pot iz kampa nanju je vodila ob arheološkem najdišču velikega rečnega pristanišča in ostankih poznorimskih utrd. V obdobju cesarja Avgusta je bil Oglej glavno mesto regije Veneto-Histria in eden glavnih trgovskih centrov v rimskem cesarstvu. V času cesarja Dioklecijana je bil v mestu sedež guvernerja regije in poveljnika vojaške flote v severnem Jadranu. Pot naju je pripeljala do bazilike, ki je posvečena Mariji Devici in svetima Mohorju in Fortunatu. Prvo cerkveno središče so zgradili leta 313, ki je bilo takrat tudi sedež škofije. Leta 452

mesto in baziliko uničijo Huni. Oglejci so kar štirikrat na novo sezidali cerkev na ostankih prejšnje in vsa ta obdobja so vidna v notranjosti bazilike. Res je zanimiva za ogled. Predvsem talni mozaiki iz različnih obdobj. Vstopnina v baziliko je 5 evrov na osebo. Po ogledu bazilike sva se sprehodila še po ostalih arheoloških najdiščih in se počasi vrnila v kamp. Prijetno utrujena sva si pripravila večerjo in uredila zapiske. Jutri naju čaka pot domov.

Še nekaj slik.



Kosilo v gostilni ob poti.



Oglejska bazilika.



Pogled v notranjost, znameniti mozaiki po tleh bazilike.



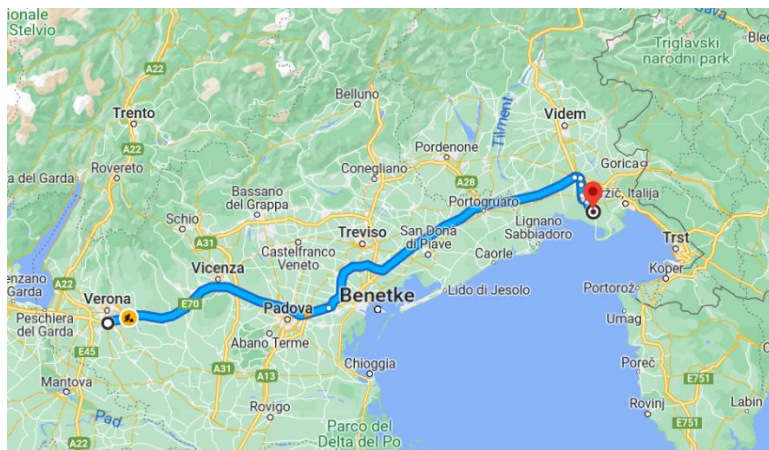
Pogled na oltar.



Prizori ribolova v mozaiku.



Podzemno arheološko najdišče z mozaiki iz 1.stoletja pred Kristusom do začetka Kristusovega štetja.



Danes sva prevozila 226 km, povprečna **skupna** poraba goriva je bila 8,5 litrov diesla na sto kilometrov s poudarkom da sva vozila okoli 90 kilometrov na uro med tovornjaki.

8. DAN – DOMOV

Kamp sva zapustila ob 08.30 uri. Pot naju je mimo Nove Gorice vodila do doma. Seveda sva naročila govejo juho in še kaj tradicionalnega.

SKUPNI PODATKI

• Število prevoženih kilometrov	1.466
• Skupna poraba goriva	127 litrov diesla
• Povprečna poraba goriva po števcu (povprečno 90 km/h)	8,5 diesla
• Cena goriva	185 evrov
• Kampi	192,70 evra
• Avtoceste	71,80 evra
• Vstopnine in lokalni prevozi	169,40 evra
• Skupni stroški potovanja	618,90 evrov